

Zwaan-kleef-aan-ouder

Nu voor mijn kinderen langzamerhand het einde van hun middelbare schooltijd aanbreekt, had ik verwacht eindelijk verlost te zijn van de ‘helikopterouder’, de hypercontrolerende moeder die elke stap van haar kind volgt. Vaak letterlijk via apps waarmee je kunt zien waar je kind is. *Smartphone spyware*, aanbevolen door psychologen als een must voor ouders.

Zo'n moeder die zich met alles bemoeit: „Maar Caitlyn, je had toch bijles vanmiddag? Wat deed je om drie uur bij John thuis? Je gaat harder werken aan scheikunde, ik zag op je online cijferlijst dat je een onvoldoende haalde. Ik heb al je afspraken afgezegd, ook het verjaardagsfeest van je beste vriendin.” Maar in gesprek met de oud-voorzitter van de universiteit van Princeton besef ik dat deze ouders van geen ophouden weten. Het stopt niet met de middelbare school. Zij vertelt dat haar meest tijdrovende taak de omgang met de ouders van studenten was. Elke dag stond er wel een op de stoep die eiste de universiteitsvoorzitter te spreken. Ouders stuurden boze brieven als een tentamen niet aan de verwachtingen voldeed en bemoeiden zich met de keuze van de vakken. „U moet ingrijpen. Sophia moet biologie doen, ook al geeft ze aan architectuur te willen, anders kan ze geen medicijnen studeren”

Flessenpost uit de VS

Schrijfster Pia de Jong woont met haar gezin in Princeton, in de VS. Ze schrijft wekelijks over wat haar daar opvalt.

Ze vertelt over ouders die elke tentamenperiode een kamer huurden in de Nassau Inn, het hotel naast de campus, om hun kind te kunnen overhoren. Sommige ouders kopen een huis in Princeton om in de buurt van hun kind te zijn. Weliswaar woont elke student verplicht op de campus, maar zo kunnen ze toch 'thuis' slapen als ze zich alleen voelen.

Tijdens het *college-interview*, het voor-
gesprek om te kijken of het kind past
bij de universiteit, gaan de ouders ook
vaak mee. Mijn zoon vertelde dat toen
de naam van het meisje naast hem
werd omgeroepen, haar vader opstond
en zijn hand opstak.

Gaan we in Nederland ook die kant op? Ik denk aan de recente discussie rondom de Cito-toets. Dat ouders hun kinderen helpen is van alle tijden. Wie leest niet mee met een officiële aanmelding van zijn of haar kind, wie suggereert geen tekstcorrectie? Zo'n grote stap is het vervolgens niet om maar de

hele aanmeldingsbrief te schrijven. Of een bureau in te schakelen dat dit voor je doet. De oud-voorzitter vertelt dat de universiteit iemand in dienst heeft om aanmeldingsbrieven te checken op authenticiteit. „We hebben methodes om de brieven eruit te halen die geschreven zijn door dergelijke bureaus”, zegt ze. „Je herkent ze aan de moeilijke woorden, aan te gladde constructies, een te gelikte lay-out.”

Wat ik me nu afvraag is waar de bemoeienis van deze ouders stopt. Sommige ouders presteren het om mee te gaan naar een sollicitatiegesprek voor de eerste baan. Dat klinkt misschien vergezocht, maar toevallig sprak ik laatst een moeder die me serieus uitlegde waarom ze dat had gedaan. Haar dochter zat ergens op het autismespectrum en zou vanwege de stress niet goed uit de verf kunnen komen. Zij kon dan ingrijpen. Nee, ze werd niet aangenomen en nee, de moeder legde geen verband met haar aanwezigheid. Wat is de voor de hand liggende volgende stap? Ouders die aanschuiven bij de teamvergadering op kantoor van hun kind? De vrijdagmiddagborrel? Ik zie een toekomstscenario voor me waar de kinderen permanent thuis op de bank zitten terwijl de ouders hun leven leiden. Eindelijk de perfecte score.

Reacties via pdejong@ias.edu